

20 Oktober 2013 Remco: Op naar en van de oudste stadjes van Nepal. We worden wakker in een rustige omgeving, als je het slaan op de gongen en het gezang van de monniken wegdenkt, die om 5.30uur beginnen. Waar gaan we ontbijten is toch iedere keer weer de vraag, als je een hotel hebt zonder ontbijt. Gewoon even een broodje halen zit er niet bij, dus zoeken we het maar bij moeders. Moeders hebben we gisteren ontdekt, een goedkoop restaurantje met een goede kwaliteit voedsel. Het is een restaurantje van niks, er staan 5 tafels met hele lekker hangbankjes. Het hok is 5 meter bij 5 meter en alles is hoogglanzend geschilderd. Het hele interieur met de hoogglans muurafwerking is waarschijnlijk al 20 jaren jong. De verf van de muren zijn gebladderd en de luie bankjes zijn zo vaal en versleten, dat wij waarschijnlijk vandaag de uitreiking krijgen van de miljoenste bezoeker. Moeders is ook niet een van de jongste meer, niet in te schatten maar waarschijnlijk moet ze werken totdat ze erbij neervalt. Laten we hopen dat dat niet vandaag of morgen gebeurt. Totdat ze lacht, een vriendelijke en hartelijke lach verschijnt op moeders haar gezicht, die heeft genoten van het leven en waarschijnlijk doet ze dat nog. Zeker als ik een grapje maak, ze schatert van het lachen en al snel neemt de verlegenheid de overhand. Ze neemt de bestelling op en verdwijnt naar achter de keuken in. Tijd om te koken, ze heeft gelukkig een hulp van een jaar of 20. Ik vraag woon je hier, ze antwoordt ja, ik zeg het is beautiful. Ze begint te blozen en ze denkt dat ik haar mooi vind, verkeerd begrepen. Ik bedoel dat het restaurant mooi is enz, maar jij bent ook mooi hoor meid. Verlegen trekt ook zij zich terug en gaat samen met moeders aan de kook. Langzaam loopt de zaak vol en ook andere toeristen hebben ook dit ouderwetse restaurant gevonden. Dit is nou typisch een zaakje die in Nederland overgedragen zou worden, door een jonge chef kok. Deze jonge Chef-kok gaat het restaurant dan ook De Tibetaanse moeder noemen. Genoeg over het ontbijt, vandaag gaan we naar Bhaktapur. Een stadje met een religieuze architectuur, rondom staan tempels met namen die wij niet kunnen uitspreken. Maar eerst lopen we om de Stupa, richting de uitgang van Boudha. Natuurlijk worden we belaagd met taxi chauffeurs en natuurlijk willen ze weer de hoofdprijs voor een ritje van 20 minuten. Natuurlijk betalen wij de hoofdprijs naar Bhaktapur, altijd een frustratie van mijn kant. We betalen 1100 kiki's om binnen te komen, eenmaal door de poort valt onze monden open. Alle gebouwen die we zien, zijn zo mooi afgewerkt. Houdsnijwerk is het eerste woord die bij mij opkomt, wat een werk en wat mooi. Zijn we dan toch nog geen tempel moe? Het is alles erom heen, de straten zijn netjes, de gebouwen, de mensen, gewoon de hele sfeer. We gaan eerst eens even lekker zitten om alles rustig in ons op te nemen, daarna gaan we los. Als 2 Chinezen, lopen we rond, we rammen en gaan voor iedereen staat met fotograferen. Wie weet lopen doe gebouwen ineens weg, staan we dan zonder film en foto. Genietend lopen we al 2 uur rond en duiken de straatjes in, dit id het echte leven. Vrouwen, die water halen uit de put. Kinderen die spelen met een klein vliegtje, of iets van een klein iets van speelgoed. Ook kinderen die gewoon water halen, de straat aanvegen of andere kleine klusjes in en om het huis doen. Hier zijn de straten weer zoals overal, zand, stenen en modderig als het regend. We naderen een gebied waar ze potten bakken. Een paar palen met een grote afdak, genoemd de bedrijfsruimte. Onder het afdek ligt een berg klei en in het midden van de berg klei, zit een man potten te maken. Hij geeft een slinger aan het wiel en de man drukt zijn vingers in de klei. Verder op liggen de potten te drogen in de zon, en man en een vrouw draaien de potten af en toe om, om ze te laten drogen. Nu zie je ook kinderen, sjouwen met bonken klei. Uit huizen, waar de mensen wonen, worden bonken klei gemaakt en gekneet. Verderop, zijn 2 vrouwen rijst aan het opgooien. Op een klein plein ligt een hele berg met rijst, in deze rijst zit stof, wat de vrouwen doen opwaaien. Ze gooien het omhoog en laten de rijst gewoon weer vallen, bij iedere opgooi is het even stoffig. Wanner er

Op naar 1 van de oudste stadjes

Geschreven door Remco & Ilja
donderdag 24 oktober 2013 07:03 -

geen stof meer komt is het klaar verpakt en verkocht te worden. Dit tafereel zie op een aantal hoeken van de straat. Je ziet ook de kinderen er lekker in spelen, ze rennen door de rijst, die misschien vanavond op mijn bordje ligt. En dan te bedenken dat ze met de zelfde schoenen die ze aan hebben, gewoon banjeren door de modderige straten, waar de mensen rochelen, de honden plassen en wie weet nog meer (eet smakelijk). Wij hebben trek gekregen en hebben zeker zin in een bord met rijst. Op het nette, schone, mooie, plein vol met houtsnijwerk, is een restaurant die kijkt op de mooie tempels. Daar gaan we zitten, ze hebben 2 verdiepingen en wij willen hoog zitten, zodat we iedereen en alles goed kunnen zien. Het is erg duur, dus besluit ik alleen een patatje te nemen met mayonaise en Ilja een club sandwich. Na het mooie uitzicht en genoeg te hebben gegeten, gaan we weer terug naar ons rustige hotelletje, waar de monniken aan het gongen en het zingen zijn. De taxi chauffeur zag ons als melk koetje en heeft 3 uur op ons zitten wachten. Hij bracht ons weer voor een dag verdien loon terug naar het hotel. De middag was om te rusten, lezen, film kijken en verslagen te schrijven. De avond zijn we weer terug gegaan naar moeders, die ons een warm welkom gaf. Dubble Djorlee is de naam van moeders restaurant in Boudha, bedankt voor het heerlijke welkom en eten.